

LBRRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1

București, România

office@sionoeditura.com

www.sionoeditura.com

Editor: Radu Prodan

Corectura: Issabela Cotelin

Coperta: Robert Adrian

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COMAN, MARIANA

***Zâmbește-mi la fiecare 7 ani* / Mariana Coman. - București :**

Siono Editura, 2026

ISBN 978-630-6509-98-0

821.135.1

MARIANA COMAN

ZÂMBEȘTE-MI

la fiecare 7 ani

SIONO
EDITURA
București, 2026

Nașterea	5
Fructul oprit	14
Universul copilăriei	20
Cutremure	43
Blestemul pământului, blestemul iubirii	53
Pădurea de argint	62
Trenul scoate mult fum	73
Furtuna dezlănțuită	80
Raiul se află sub talpa mamei	92
Percheziția	107
Ana, o Marie mai mică	119
Rigorile comunismului	133
Bogăția toamnei	149
Prima iubire	164
Muzica, altarul dragostei	185
Eșecul	202
Fereastra deschisă spre suflet	215
Copilărinte prin iubire	234
Singur printre străini	259
Când nu ai de cine să te ții, ține-te de Cer	276
Nimic în viața noastră nu este întâmplător	290
Moștenirea	308

Sufletul meu cel mai adânc este cununoscut	314
Câte vieți terestre alcătuiesc o viață adevărată...? Șapte!	334
Bărbatul trebuie să fie foarte bărbat și femeia – foarte femeie	350
Să mă iertați, iubii mei copii!	361
Când viața se întoarce după moarte	388
Epilog	391

Nașterea

Satele așezate în relieful subcarpatic au o frumusețe desăvârșită, cu dealuri și văi împădurite, oferind locuitorilor pășuni cu iarbă și plante multicolore. Un astfel de sat este așezat într-un loc în care dealurile înalte își dau mâna spre a ține în palma lor o așezare pitorească de oameni gospodari și credincioși, numită doar de ei *palma lui Dumnezeu*. Natura oferă o frumusețe sălbatică, unde plantațiile de conifere contrastează cu pădurea de foioase, de stejar și fag, pârâu și aer curat, o combinație perfectă. Toponimul acestei așezări înseamnă *a hoinări*, *a cotrobăi*, iar locuitorii așezați pe aceste meleaguri s-au oprit din pribegie pentru a-și construi gospodării mari și frumoase, pline cu animale. Femeile munceau la câmp, la grajdul sau țărcul animalelor, la bucătărie, îngrijeau și creșteau copii, văzuți ca forță de muncă în gospodărie, iar bărbații la pădure, la munca grea a câmpului și la fierărie. Țăranii nu erau conștienți de utilitatea învățaturii, dar odată ce aveau câteva clase, deprinși cu scrisul și cititul, copiii țăranilor erau ținuți în frâu ca animalele domestice de pe lângă casă. Pentru a fi supuși și ascultători erau struniți fie de părinți cu mijloacele de corecție, fie de biserică, cu supunere și frică de Dumnezeu. Distracția în sat se pornea duminica după-amiază, după odihna de prânz, când un băietan de țăran mai avut tocmea lăutarii să încingă hora. Era răsplătit cu atenția tinerelor fecioare, tinere de măritat, care veneau să cunoască feciori, băieți neînșurați din sat și așa se împleteau povești de dragoste, inimi înflăcărate sau inimi frânte.

O seară în miez de iarnă. Familia s-a adunat în jurul focului din bucătărie. Tristă, Maria stătea dusă pe gânduri, îngrijorată de

vremea aspră de afară, dar și de situația în care se afla. Un vânt puternic spulbera zăpada, iar vârtejuri de zăpadă se loveau de fereastra casei. Maria era departe... foarte departe... Frumoasă, ca un fruct bine copt, cu mișcări de gazelă, blândă și sentimentală în toate situațiile prezente din casă, era o fetișcană când un frumos băiat din sat curta fetele la adunare. Șatenă, cu părul cârlionțat, ochi mari, căprui închis, buzele bine pronunțate, roșii ca merele din livada în care își aștepta iubirea, nas cârn și gropițe în obraji, gândurile o purtau departe. Amintiri, frumoase amintiri. Nu dorea să se gândească la anii aspri ai copilăriei. Păntecele ei era plin și, din când în când, o trezea la realitate pruncul nenăscut. Își ducea ușor mâna peste burta voluminoasă și știa că sorocul nu a venit, mai era vreme.

Stătea întinsă pe o laviță, un pat de scânduri acoperit cu o saltea de lână, când dintr-odată o durere o străpunge în dreptul pântecului. Se uită în jur. Își vede socrii în pat, dormind și, afară, zăpada care biciuia geamul încăperii. O durere mai aprigă o face să icnească, iar soacra se trezește.

– Maică, ce-i cu tine? A venit sorocul? Simți? întreabă Marieta.

– Nu, spune Maria. Cred că se va liniști.

Soacra Mariei era o femeie mică de statură și provenea dintr-o familie foarte înstărită din sat, o familie de moșieri, cu o inteligență nativă ce curgea odată cu sângele prin vene. Chipul angelic și cosițele blonde aveau să se ducă odată cu anii tinereții, când s-a lăsat pradă unui flăcău sărac, slujbaș la curte, vânjos și puternic, foarte hotărât, avid după avere, sufocat de anii petrecuți ca om de curte și dornic de căpătuială. Marieta a trăit o viață complicată și dură, de asprime și abandon. Din cei nouă copii ai ei au trăit șase, dar umerii săi duceau povara muncii din bătătură, iar chipul brăzdat de frig și boli spunea o poveste. Cu o mare stăpânire de sine, împăcată sufletește, Marieta și-a trăit viața în umbra bărbatului, cu orizonturi limitate, în pragul satului și cu dorința de a-și desăvârși menirea hărăzită de Dumnezeu. Nu râdea niciodată, doar surâdea și se uita adânc la tine, parcă te așteptai să-ți mai spună ceva. Mâinile late și crețe spuneau totul despre

viața trăită în muncă, iar pielea albă ne spunea despre Marieta că era o femeie care nu s-a arătat nimănui, nici Soarelui, nici vântului, doar bărbatului ei, făcându-și rostul în jurul casei.

– Mamă, cred că mă duc afară pentru nevoi! Se zvârcolește în mine și dacă mă plimb poate încetează. Mă doare și spatele.

– Dimitre! Scoală și du-te după moașa Saveta! strigă Marieta, soacra Mariei. Du-te aici în fața casei, fată, auzi? Dacă te duci afară, îl lepezi în veceu. Nici la spital nu are cine merge cu tine acum! Hai, umblă prin casă!!!

Se uită la ceas. 21.30. Strigă la Dimitrie:

– Mitru! Mitru, tu nu auzi, bre? I-a venit fetii sorocul. Du-te după Saveta și adu-o aici!

Buimac, cu părul răvășit și ȋtării ridicați până la genunchi, Dimitrie s-a sculat, s-a îmbrăcat fără să spună vreo vorbă, și-a luat șuba, cușma, ciubotele și a plecat. Când a deschis ușa încăperii, un val de frig a cuprins camera și zăpada intrată s-a topit pe plita sobei. Marieta s-a apropiat de sobă, a îndesat bine câteva lemne groase și a ieșit afară. S-a întors cu o găleată de apă, a luat un ceaun mare, l-a pus pe sobă și l-a umplut cu apă. S-a uitat la Maria și i-a spus:

– Fată, avem treabă. Mă uit la tine și văd cum fături-ți umblă prin burtă, parcă zburdă mielul. Stai aici, pe cearșafurile astea albe. Eu simt că naști cu noi, aici, în noaptea asta.

Dimitrie a venit după un timp cu Saveta, moașa satului, o femeie mărunțică, între două vârste, mândră că era emblema satului, de femeie foarte respectată, săritoare și devotată față de săteni. Mulți copii au trecut prin mâinile ei, dar și multe femei care voiau să-și lepede pruncii din primele luni după concepție.

Saveta se uită la burta Mariei și-i spuse:

– Aoleu, tu naști! Marietă, pregătește-o!!!

Dimitrie a rămas cu femeile în încăpere și și-a adus aminte de nașterea celor nouă copii și de durerile facerii prin care trecuse Marieta. Își vedea soața trebăluind pe lângă noră și depănă amintiri din anii tinereții, din vremea în care venea pe la frumoasa Marieta, pe ascuns. Nu avea decât un cal și o desagă și puterea

minții de a dobândi pământ. Zestrea Marietei l-a scos din foame, din supunere și slugărnicie. Acum avea pământuri, slujbași, casă și șase copii, oameni în toată firea, la casele lor. Odată măritată, Marieta intrase în slujba soțului, cu o notă de inferioritate față de acesta, considerat capul familiei, deposedată de zestre, fără drept de administrare și folosire după bunul plac a bunurilor. Singurul scop în viață era cel de a procrea, de a da naștere la copii sănătoși, folosiți la munci în gospodărie, adevărata identitate a femeii. Singurele petreceri la care a participat au fost la botezul copiilor și la nunțile acestora. În rest, treburile din gospodărie, munca câmpului, aproape la fel de grea ca munca bărbatului, hărăzită să-i îngrijească, să-i hrănească pe membrii familiei și muncitorii câmpului, au făcut din Marieta simbolul devotamentului, smereniei și hărniciei, dar și al rezistenței în calea furiei de nestăvilit a lui Dimitrie. Se uita la chipul Marietei, pe care se vedea blândețea neamului ei. O femeie vrednică și care îi dăruise copii buni, care aveau acum familii reușite și care și-au făcut case frumoase, cu excepția ultimului, Vasile, bărbatul Mariei, care-i semăna leit. Iute la mânie, dornic de îmbogățire, cumpătat și chivernisit, era în căutarea unei femei înstărite. Se însurase cu Maria, doar după ce aceasta-i născuse primul copil și furia celor două familii s-a răsfrânt asupra lui. *Dar pentru el, a gândit Dimitrie, Vasile încă mai copilărește prin sat în căutare... De ce??* A zâmbit șters în colțul gurii. Lucrurile trebuiau să intre pe un făgaș normal. Acum era la al treilea copil cu Maria și treburile trebuiau să se așeze. A privit femeile cu coada ochiului, dar s-a gândit că nu are unde să se ducă. Casa cea mare nu era încălzită, era o risipă de lemne să facă foc. Anexa asta, bucătăria, era perfectă pentru a sta cu toții laolaltă.

Maria stătea întinsă pe patul cel mare, iar mâinile moașei se plimbau peste burta ei plină de un ulei înmiresmat. Maria era transpirată și cuprinsă de contracții din ce în ce mai dese, simțea că nu mai este mult. Dacă pe cei doi copii i-a născut la spital, acum avea să nască cu moașa, iar gândul acesta o speria. A pus un picior în pământ și s-a ridicat în picioare.

– Așa, mișcă-te, mamă! spuse Saveta.

După ce a măsurat camera în lung și-n lat, un lichid cald s-a scurs pe picioarele Mariei, care a simțit cum fătul a coborât. Instinctiv, a pus mâna între picioare, a pipăit. O durere puternică a cuprins-o și a simțit că orice pas pe care-l făcea îi rupea corpul în două.

– Plimbă-te!! Marietă, adu-mi prosoape sau cârpe albe, curate!! Să fie fierțe !!! Hai, respiră!! Respiră, trage mult aer în piept!! Controlează-ți durerea!

Marieta a adus cele necesare și s-a poziționat în spatele Mariei, care se oprea, se apleca ținându-se de colțul mesei, închidea strâns ochii preț de câteva minute, după care se îndrepta de spate și iar se pornea prin casă. Striga pentru a se elibera de durere și la un moment dat s-a așezat pe o parte, la marginea patului, după care s-a întins în pat peste năilanele puse de soacră. Marieta a sărit și i-a îndesat perne sub cap.

– Ia întinde-te, să văd ce-i acolo! spuse Saveta. Aaa... Îi simt capul!!! spuse după ce a controlat-o. Hai, mămică, hai! Împinge!!!

O repeta de douăzeci și cinci de ani, de fiecare dată cu emoție și credință, cu sângele clocotindu-i în vine.

În timp ce Maria era în chinurile facerii, moașa își muia mâinile în uleiul înmiresmat și ungea zona, pentru a ușura ieșirea capului fătului fără să apară dureri perineale. După un timp de țipete și icnete, un scâncet de copil și mai apoi un glas puternic a pus stăpânire pe cameră.

– E fată!!!! E fată, Dimitrie! spuse Marieta. Marie, ai o fată frumoasă ca tine!

Dimitrie era tăcut. Prea tăcut. S-a dus la sobă și a băgat în foc lemne pentru a menține căldura. Maria a privit copila cu dragoste nespusă și a întrebat:

– Cât este ceasul? 23.45? Vă rog să nu o treceți născută în coada lunii, să mi-o puneți în capul lunii următoare. Asta-i fata mea! Nu o dau nimănui.

Așa s-a născut Ana. Într-o noapte de vineri spre sâmbătă, semn zodiacal Maimuță, semn stelar Vărsător, ascendent Balanță, în

anul în care omul a pășit pe Lună pentru prima dată.

Două săptămâni avea să stea Maria la socri, până când vremea a făcut posibilă deplasarea spre satul vecin, acolo unde erau părinții și bărbatul ei, Vasile. Venirea acasă o strângea în spate pe Maria, deoarece știa că trebuie să poarte în brațe un băiat. Cu toate că primul născut era băiat, Vasile disprețuia slăbiciunea și neputința fetelor, năpasta care s-ar abate asupra familiei atunci când ele se măresc. Marieta a privit lung pe Maria și i-a spus:

– Lasă, mamă, că trec toate. Nu le pune la suflet. Așa-i lăsat de la Dumnezeu, să faci și fete. Fără femei pe lumea asta nu ar exista viață.

– Sărut-mâna pentru toate! Mi-ai fost de mare ajutor, a spus Maria, cuprinzând-o cu brațele.

Femeile au ieșit în drum și s-au îndreptat către stația de autobuz. Era un ger năprasnic și o zăpadă mare ce atingea un metru în părțile viscolite. Maria și-a strâns pruncul cu putere la piept, și-a ridicat traista pe umăr și-a spus:

– Mamă, eu iau o ocazie. Nu cred că mai vine autobuzul pe vremea asta.

– Du-te, fată! Mergi cu Dumnezeu! Ai grijă!

Drumul dintre cele două sate era o șosea națională destul de mare, dar plină de zăpadă. Când să coboare din mașină, ușa s-a înțepenit în mormanul de zăpadă. Șoferul a luat o lopată din spatele mașinii și a dat zăpada la o parte pentru a-i face loc Mariei să coboare. Rămasă singură, cu Ana în brațe, a privit către casa părintească în care locuiau multe suflete: părinții, sora și fratele mai mic, ea, bărbatul ei, fiul ei, Victor, și acum Ana. Și-a făcut loc prin zăpada înaltă și a ajuns la poartă. Cum intră pe poartă, mama Aurica se grăbi să o ajute și i-a spus:

– Doamne, mamă!! Gata? Ia să vedem!

A luat fetița în brațe, s-a uitat la ea, a scuipat-o de trei ori, i-a făcut semnul Crucii și a dat să intre în casă.

În prag a ieșit Vasile și a întrebat:

– Ce-i, fată sau băiat?

Femeile au tăcut. S-au uitat lung la el. Aurica, în brațe cu Ana,

a intrat în casă și i-a făcut semn Mariei să intre și ea. Atunci Vasile a luat-o pe Ana din brațele Auricăi, a desfășat-o și, împietrit, a spus:

– Fată??? De ce mi-ai adus-o? Trebuia să i-o dai lui Gheorghe. Lui îi plac fetele, a spus cutremurându-se din toată ființa lui, după care a izbucnit. O duc la pârau și o las acolo, nu vreau fată în casa mea, este o piază rea!! a zbierat, repezindu-se spre curte cu bebelușul în brațe.

– Vasile!! a strigat cu groază Aurica, smulgându-i copila din brațe. Fata asta îți va ține lumânarea, fata asta va avea grijă de tine, fata asta este o binecuvântare de la Dumnezeu!! Asta simt, spuse, iar privirile li s-au încrucișat.

– Măi băiete! se auzi un glas puternic. Tu cine te crezi aici, în casa mea? Când vei fi tu la casa ta, atunci hotărăști! Cât timp ești în băătăura mea, fata mea hotărăște! Ai înțeles?!

Vasile s-a înnegrit de furie și s-a uitat pe sub sprâncene la socru-său. Simțea că acesta nu va ceda așa ușor frâiele conducerii, dar și a administrării avuției. O tăcere lungă și incomodă și-a făcut loc între ei. Toți ochii stăteau ațintiți spre copilă, Ana. Este loc pentru ea?

Ion, tatăl Mariei, un brunet cu mustăcioară crescută doar sub nas, înalt la vreo 1,9 metri și bine clădit prin muncă, era ascultat cu sfîntenie de toată familia, iar Vasile învățase asta. Om drept, cinstit și credincios, iubitor de familie și moșie, cu respectul tradițiilor și al sărbătorilor religioase, îi plăcea să fie elegant în timpul liber. Pantaloni, vestă și cămașă bine călțate, se bucura de un mare respect al sătenilor. De meserie factor poștal, fierar sau tâmplar, nea Ion le știa pe toate. Aspru și sever cu femeia lui și copiii, Ion a suferit mult după rușinea Mariei cu Vasile.

Aceste cuvinte aspre l-au determinat pe Vasile să conștientizeze că nu are dreptul de a lua hotărâri. S-a gândit că de el depinde viitorul familiei lui și nimeni nu trebuie să hotărască pentru el, dar pentru a fi cap de familie trebuie să întrețină și să-și asigure familia.

– Zi așa, rămâi cu noi sau e timpul să-ți faci rostul pe la casa

ta? Eu nu vă dau afară, asta să știți!! Nu este bine ce faci, băiete, spuse Ion mahnit.

– Nu vreau ca această copilă să plece din familie pentru că zici tu, a spus Maria, mai hotărâtă ca oricând. Nu vreau să mai decidă nimeni pentru mine. Când am născut-o pe Irina ai hotărât cu tac-tu să i-o dai lui frate-tu, Gică, pentru că el voia fată. Să nu te atingi de copilă!! strigă, lăsându-și bagajul pe marginea patului și fixându-l cu o privire aprigă.

Presiunea era uriașă pe umerii lui Vasile, având în vedere gura satului, ostilă și tăioasă. Dar demnitatea lui Ion, respectul care și l-a câștigat printre săteni, nu puteau doborî familia, mai ales că Maria a fost și este o fată cuminte, ascultătoare, supusă, harnică și devotată bărbatului ei. Merită o viață lipsită de griji aspre, apăsătoare. Maria simțea că nu poate să spună ce gândește, mai ales acum, în preajma părinților și-i veni să plângă. Simțea că trebuie să-și ia viața în propriile mâini, dar nu acum și nu aici. Va veni ziua când va fi posibil să iubească din nou, să lupte și să se regăsească, iar în acea zi va deveni o femeie puternică, se va elibera de slăbiciune. Acum își va găsi fericirea doar ca soție, prin creșterea copiilor și îngrijirea locuinței lor... o cameră.

Locuința lui bădia Ion, așa cum îl numeau sătenii, era destul de mare. Casa mare, construită după anul 1960, era încăpătoare. Curtea avea forma unui pătrat. În dreapta se afla *casa mare*, o casă în forma literei L, cu două camere la stradă, camerele bune ale Auricăi, pe latura verticală, iar orizontal, în spate, alte două camere, cu destinația unor dormitoare. În partea din stânga curții se afla o altă clădire, construită în anul 1943, cu bucătăria și camera *de la stradă*, iar în continuarea acestora, pe același aliniament vertical, erau bucătăria de vară și camera războiului de țesut sau chilerul. Între acest aliniament și gard se întindea o cortină de viță-de-vie, ridicată pe piloni de lemn de stejar, iar în spate, lângă grajdul de animale, fierăria și grădina de legume, ce se continua pe o suprafață destul de extinsă, de un sfert de hectar, cu porumb.

Maria a luat fata, pe Ana, și s-a cuibărit cu ea pe o margine a

patului, scoțându-și sânul rozaliu pentru a o hrăni. Măinele ei, cu degete lungi, subțiri și palide, vorbeau, erau expresive prin gesturile rapide cu care se desfășurau în două direcții, mamă – fiică. Cealaltă mână venea să completeze tabloul prin freamătul și mototolitul pledului din jurul Anei, prin mișcarea de mângâiere a pruncului. În timp ce sfârcul sânelui hrănea copilă, cele două mâini se prindeau una de cealaltă ca într-o cunună. Vasile o privea. *Doamne, ce femeie frumoasă... mult prea frumoasă pentru mine.* Știa că are o situație materială bună, zestre frumoasă, dar nu avea pământ, nu se ridica la nivelul lui și asta-i dădea frământări profunde. Știa că a greșit față de ea și de familia ei, dar Maria era o femeie slabă, supusă și va transmite gene slabe fetelor pe care le va naște. El dorea băieți puternici care să-i semene lui, să fie bărbați adevărați și să dobândească averi, putere în lume. Un lucru nu înțelegea, că ea s-a sacrificat pentru el, și-a sacrificat fecioria, iubirea, liniștea familiei ei, ea, Maria.

Fructul oprit

*Ce poate oferi cerul mai bun decât ceea ce
am eu aici, pe pământ? (Monica Dickens)*

Trecutul. Fără el nu ești, deci nu poți trăi în prezent, nu-ți poți clădi viitorul. Amintirea este o rechemare a momentelor trăite în trecut. Nu te naști cu amintiri, dar trăiești cu ele și mori cu ele, luându-le cu tine într-o casetă a creierului ce va fi decodificată... pentru mai târziu.

Anii au trecut. Vasile și Maria erau proprietarii unei case în oraș din anul 1974, cumpărată la vremea aceea cu 34.000 de lei, o casă mare de 145 m², cu un teren în jurul ei de 800 m², cu bani împrumutați de la Dimitrie, tatăl lui Vasile, care trebuiau returnați în termen de zece ani. Era un loc minunat, departe de traficul străzii, cu multă verdeață, pomi fructiferi, viță-de-vie și un colț de grădină. Ana avea cinci ani când s-au mutat aici. Era o fetiță slabă, frumos îmbrăcată, cu ochi mari, căprui, gene mari și gropițe în obraji, copilul ce nu are astâmpăr și nu-și găsește locul. Victor avea opt ani și era un școlar brunet, cu gene mari și negre, nu prea înalt, deștept și calm din fire. Tatăl lor era muncitor la o fabrică de prelucrare a cărnii, iar mama chelner-ospătar la un restaurant foarte frecventat de orașeni, din cel mai mare parc al orașului. Da, s-a mutat la oraș după ce Vasile s-a hotărât să-și susțină familia.

Au trecut niște ani greu de uitat. Fiecare dintre noi ar spune că așa sunt anii tinereții, dar, dacă ar fi să răscolești amintirile Mariei, ea ar povesti și ar uda cu lacrimile ei prosoape întregi. Dar anii aceștia au schimbat-o mult, mai ales după ce Vasile a intrat în căldășie cu persoane dubioase când a cumpărat un inel de aur și o

pereche de verighete. Au fost momente grele atunci când Poliția a venit și l-a ridicat de acasă pe Vasile pentru complicitate la furt, tănuire și posesie de obiecte furate. Au fost procese, termene, bani la avocați, drumuri ale lui Dimitrie la tribunal și în final cei un an și patru luni pe care Maria i-a trăit fără el. Pe atunci stăteau în chirie într-o casă din centrul orașului, împreună cu cei doi copii. Odată ce Vasile a fost nevoit să-și părăsească familia, Maria și-a luat copiii cu ea, pe Ana în brațe și pe Victor de mână și s-a prezentat la Forțele de muncă. A cerut să se angajeze oriunde era un post liber și a primit postul de ajutor de ospătar, deoarece nu avea calificare. Dând dovadă de o ascultare activă, cu o minte ageră și o dorință puternică de a realiza ceva în viață, a învățat meserie, a urmat cursuri de calificare și a devenit vânzător-ospătar. A fost apoi repartizată într-unul din cele mai aglomerate restaurante din oraș. A fost greu, frumos, un mijloc de trai pentru ea, unul bun. Foarte sociabilă, discretă, foarte curată, cu haine bine spălate, apretate și călcate cu grijă, cu părul lung, cărlionțat, prins în creștetul capului, lăsând suvițele să se reverse pe umeri, roșie în obraji, pusă mereu pe glume și cu zâmbetul pe buze, Maria a fost imediat iubită de colege și apreciată de clienți. Bacșișurile curgeau, iar Maria a început să-și schimbe viața. În ziua liberă, la sfârșitul săptămânii, se umplea de cumpărături pe care le ducea la țară, atât copiilor, cât și părinților și fraților ei. Nu a uitat de Vasile. În una dintre zilele libere și-a luat copiii și s-a hotărât să-l viziteze la închisoare.

– Bună ziua! Solicit vizită la inculpatul Mănescu Vasile, vă rog! spuse Maria.

– Soția?

Maria a dat din cap.

– Imediat. Semnați, vă rog! zise gardianul.

Maria și-a luat copii și s-a uitat lung la coridorul dinspre care știa că vine Vasile. Acesta nu apărea. Timpul trecea, dar nu înțelegea ce se întâmplă. La un moment dat, în încăperea a intrat un bărbat înalt, blond, într-o uniformă impecabilă, foarte respectat de gardieni. S-a uitat lung la Maria, s-a îndreptat spre ea, s-a uitat la